KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 14.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 8. April 1894.

VII. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

„Upolitisk".

Det vakte ikke ringe Forbavselse ved Borgerrepræsentantvalgene, at Mænd ansaa det for en Anbefaling for Kandidater til offenlige Tillidshverv, at de kaldte sig „upolitiske", og at man virkelig mente, det var en Anbefaling, det viste Valgresultatet.

Vi er imidlertid vis paa, at er der mange Mænd, som anser det for en Ære offenligt at bekende, at de ligegyldigt har holdt sig udenfor deres Folks politiske Kamp, saa er der endnu flere Kvinder, som sætter en Ære i at bramme med, at de intet kender til Samfundsanliggender. Til de mange Kvinder, der mener, at det er nok at være en god Hustru, en dygtig Husmoder eller en omhyggelig Moder og saa for Resten lade de sociale og politiske Spørgsmaal passe sig selv, til dem vil jeg sige: Dette er en fuldstændig Fejltagelse. — Man kan ikke virkelig fylde sin Plads i Hjemmet, naar man er ukendt med eller ligegyldig for, hvad der rører sig ude i Samfundet.

Hvorledes kan en Kvinde være sin Mands Veninde, hans Fortrolige, hans rette „Medhjælp", hvis hun er ukendt med den Verden, han lever i, og ukendt med de Forhold, hvori han maa kæmpe for Tilværelsen og skaffe Hjemmet de daglige Fornødenheder? Hvorledes kan hun være en dygtig Husmoder, naar hun hverken kender de ny Frembringelser eller følger med Tiden i Arbejderspørgsmaalet, Industri og Hygiejne? Men fremfor alt: hvor er det muligt at være en god Moder, naar man er ligegyldig for og ukendt med vore sociale Forhold, Skolevæsen og Samfundsudvikling? Thi selv om en Kvinde vilde være den ømmeste Moder og opdrage sine Børn til de sødeste og artigste Børn i sin egen Stue; kendte hun ikke den Verden, hvori de skulde færdes, naar de voksede til, og havde hun ikke udrustet dem med den Modstandsevne, der er nødvendig for at kunne kæmpe sin Kamp i Verden, saa vil de unge næppe komme udenfor Døren, før de støder Panden imod Væggen eller falder i Fristelser. I begge Tilfælde havde Moderen da mistet sine Børn, selv om hun havde elsket dem med hele sin Kærlighed.

Det er derfor i vore Dage af den højeste Betydning, at ingen Mand eller Kvinde er „upolitisk", men tvertimod med hele sin Sjæl sætter sig ind i vore politiske og sociale Forhold for efter bedste Evne at yde sit Bidrag til den unge Slægts Fremtid.

Og hvor er det muligt at være ligegyldig? — Lyder Skriget om Brød og Retfærdighed ikke højt nok? Ser vi ikke ny Opfindelser, Fremskridt og højere Kultur paa den ene Side, Elendighed, Fattigdom og Forbrydelse paa den anden? Er det Ret i disse Tider at lukke sig inde med sin egen lille hyggelige Familie og saa lade Samfundsbølgerne bruse og hyle der udenfor, uden at tænke paa, at i næste Øjeblik skal vore egne Børn ud at bryde disse Bølger, og de er fortabte, dersom de intet kender til disse farlige Vande og ikke er blevet udstyrede med Betingelser til at styre deres Baad paa Bølgerne.

At Mænd, som har modtaget offenlige Tillidshverv i Københavns Kommune, ikke har skammet sig ved at tilstaa: Vi kender rigtignok ikke noget til de aandelige Strømgange i vort Samfund, men vi mener nok, at vi alligevel kan være gode Mænd til at ordne vore offenlige Sager — det maa være os Kvinder en dobbelt Spore til for Alvor at sætte os ind i sociale og politiske Sager.

Det maa ikke være os Kvinder tilfredsstillende nok at stille med hvidt Forklæde i „Samaritanen" og servere Mælkegrød for de fattige eller at gaa i de fattiges Huse og tilse de hjælpeløse Plejebørn; men vi maa med Alvor og Tænksomhed undersøge Grundaarsagen til den herskende Samfundsnød og saa stille os i de Rækker, hvor der arbejdes for Mad, Klæder, Opdragelse og Retfærdighed for Samfundets Stedbørn. Gør vi det, saa vil det være umuligt at kalde os „upolitiske".

Johanne Meyer.

„Kundskab er Magt".

Dette er et meget almindeligt Slagord, og som de fleste saadanne, indeholder det en forvrænget Sandhed.

Staar man paa deres Standpunkt, som betragter Livet som en eneste stor Valplads for „Kampen for Tilværelsen" og anser denne for en urokkelig Naturlov, som lader Mennesket dele Skæbne med Dyrene i dette alles Krig mod alle, da maa selv Kundskaber betragtes som udmærkede Vaaben.

At denne sørgelige Livsanskuelse er almindelig gældende, ses af mangt og meget, saavel i Talemaade som i utallige Menneskers Handlemaade, og ikke mindst paa Maaden i den almindelige Folkeundervisning. Man taler om det berømmelige i at *slaa sig frem* i Verden, at benytte sig af Næsten som Trappestige til at komme op over Mængden, at køre forbi Klassekammerater o. s. v., alt Udtryk for en hensynsløs Kamp for rent egoistiske Hensigter.

Naar Kundskab betragtes helt og holdent som Vaaben til at opnaa Magt over Næsten, da ligger det nær ved Haanden, at man tager død Kundskab til Hjælp for at vinde dette Maal, og ligesom Seddelmønt repræsenterer en Banks virkelige Ejendom, saaledes repræsenterer Eksamensbeviset et vist Fond af indehavende Kundskabsforraad. Men da det forholder sig med eksaminerede Mennesker, som med Bankvæsenet — ikke alle forblive solide — saa opstaar en Slags Kundskabssvindel, som sædvanlig begynder i Skolen.